

Egy év az éjszaka hangján¹

„A papoknak sok helyük van.”

„Megpróbálhatjuk még egyszer, asszonyom?”

„Csak meg kell nézned, hogy ki-ki hol volt, és hogy.”

„Gyermekem, olyan gyenge vagy.”

*

„Van egy fontos kérdésem: mikor jöhet újra haza a testvérem?”

„A költő egy nagy kertben él.”

„A rózsza olyan, mint egy függőleges fölvonulás.”

*

„Apánk ezt mondta: »ez nem szerelmes film«.”

„Nincs több szoba.”

„Hagyjuk már ezt a gázt.”

„Egyike volt azoknak, akiket a pánikban agyontapostak.”

*

„Szép gól volt. De mire jó?”

„Indulok Alaszkába!” – „Ne mondd, menj!”

„Hét közben pingpongoznak, szombaton pongpingeznek.” – „A darazsak láncokban élnek.”

*

„Azt mondják, a szüksézsavúak nem szeretnek bejönni.”

„A balöszekötőnk rákos.”

„Egy hetijegyvet kérek New Yorkba.”

*

„Ifjúsági vezető úr, hall engem?”

„Őn volt az, aki a szürke fakunyhó mögött elmondott nekem egy verset?”

„Gerhard Meier, egyszer Te is megjelenhetnél nekem!”

„És csak itt vettem észre, hogy ...”

„Végre megvagy! És hol van a többi diák?”

„Mindenki az örökkévalóságban volt, csak egyedül ő volt off.”

*

„A pápának tudnia kell, hogy el van átkozva.”

„Hiszen itt egy egész kastélyt szállítanak.”

„Nem te vagy, nem te vagy!”

*

„A gyerekek nevettek rajta, de csak kicsit.”

„Ma még nem láttam az arcodat.”

„Tegnap három gyerek megijesztett egy kígyót Katalóniában.”

*

„Erre még egy svájci se képes.”

„Már megint egy szósz – de ez egészen másféle.”

„Egy vidék, termékek nélkül – hogy lehet ezt szeretni?”

„És így vándoroltunk tovább, a fákból szegény vadon felé.”

*

„Azon a reggelen, Borban halhatatlan voltam.”

„Pusztai irigységből várakozunk.”

„Egy kicsit még vagyunk, és aztán lesznek a többiek.”

„Nézd csak, ez a legeslegszebb gyerekkocsi: egy bödön-
csónak! Egy gyereket tolni bödön-
csónakban!”

*

„Hogy találhatlak meg?” – „Van egy kulcsom.”

„Hát ilyen az, amikor egy nő a toalettjét végzi.”

„Készülhettek a második kaszálásra, habár most már
nincsenek virágok.”

1 A fordítás alapjául szolgált: Peter Handke: *Ein Jahr aus der Nacht gesprochen*, Suhrkamp Verlag, 2014.

„Egy taxit kérek a hegyi pihenőhelyhez!”
„Olyan szép most a kertben. Gyere!”

„Én és a fű, micsoda könnyűség.”

„Olyan a feje, mint egy hadschiché.” – „Csak hátul túl sok a haja, kár.”

*

„Teljesen összezavart ez az önmagammal végzett kísérlet.”

„Senki sem akar semmit tőlem. Meg kellene változtatni a kultúrát!”

„Az segíteni szokott, ha az ember megismétel valamit, egy bizonyos eset fennállása esetén.”

*

„A gólok, amiket löttetek, nem elegendők egy közös ebédhez.”

„Egy pár kövecskét még ki kellene szednem a bukszámból.”

„És mikor indul a Vaukas-ba közlekedő repülőgép?”

*

„Te azt mondod neki: »a számóca piros«, és ő ezt fogja mondani: »nem értem.«”

„Íme a napi ajánlatunk, a sárga, a zöld és a szürke színek szerint csoportosítva.”

„Szűz vagy még?” – „Meg akarsz ölni?” – „Megyek, hogy foglaljak magunknak egy asztalt.”

*

„Tíz évvel később Szent Flórián fölgyújtotta a házamat, de a gyerekek a ház mögött feküdtek.”

„Ők ketten egymásra találtak, ez tény.”

„Azt szokták mondani, hogy ha a kívánságok nem igazak, akkor beláthatóak.”

*

„A lakájok helyett tajtékkövek, a konyha helyett söprűszoba söprű nélkül.”

„Ki vette el a poharamat?”

„Olyan vagy, mint a benyomás, amit magad után hagysz.”

*

„A tenger, az idő szava, a liliputiak hangja mögötted.”

„Te vagy a bukásom, de van ennél rosszabb is.”

„Ő a fölszabadított népekhez tartozik.” – „Istenemre mondom.”

*

„Este egy kuglóffel kellett a faluba mennünk.” – „A közeledés idegenséget teremt.”

„Columbo már nincs köztünk. És mi magunk sem vagyunk már köztünk.”

„Nem az a hős, aki elcsavarja a fejeteket.”

*

„A szüleid, beduinak öltözve, utoljára néznek téged a partvonalról.”

„Biztos vagy benne, hogy a két francia is ott akar lenni?”

„Be voltam zárva egy üvegből lévő ördögbe.”

*

„Hogy lehetne elkerülni a fejezet végén a kutyát?” – „Ugorjuk át!”

„A hegyorom nem jó a költeményed számára.”

„Valaki Clamartról mesélt. De hiszen ez én magam voltam! Nekem volt egy gót elődöm.”

*

„Olyan kicsi még, és már cserfel.”

„Nem találok az írását a sajátjaim között.” – „Ki találja meg az írását?”

„Az új könyve beleharapta magát egy zsírszembe.”

*

„Csalódást kell okoznom, innen nem megy vonat.” – „Mára ez rendben van.”

„A legjobban a szilvafákat szeretem, a vadakat, amelyek a szérú előtt nőnek, és zárva tartják annak kapuját.”

„Itt fekszik tehát. Kinek hiányozna? És kinek nem hiányozna?”

*

„A kígyó amott az utca végén vízionál.”

„Menjünk a vízhez, ez feloszt!”

„Kuss legyen, nyomorult!”

„Akik itt a beteggel együtt repülnek, hogyan tudnának később egy békát fogni?”

„A németek vitorláztatják a gondolataikat.”

„Az emberek eltűnnek és a pólók kifakulnak.”

„Amikor Reiserrel találkoztam, tévesen fölvettem a munkakönyvébe.”

*

„A nő beszél, a férfi megfejti az időt.”

„Valakinek vigyáznia kell a tűzre.”

„Félelem! Hogy egy éjszaka alatt lezuhanunk, és a Quais végén a némaság.”

*

„A nagyapám él még.”

„Isten műanyagdarabok formájában kavarg az autók között az úton.”

„A szöveg nincs jól.”

„Sötéten ment be, és világosan jött ki.”

„Te vagy a legszomorúbb.”

„Te te vagy, és így is írsz.” – „Hol van a kenyérem?”

*

„Túl késő. Minden zárva. Mit csinálunk? Hozzám nem tudunk menni.”

„Senki harmadik nem tette volna meg, amit értem tett.”

„Először megyek fahusángokat gyűjteni, és aztán megyek elhozni a quatorze-t.”

*

„Én nem oldódom fel.” – „Én sem.” – „Micsoda utazás!”

„Vannak itt vonatok?” – „A szénhányóban kint talán még talál egyet.”

„Ragadj meg az üstökösnél egy másik csillag számára!”

„Fejszével levágta a karját, és lefeküdt, hogy meghaljon.”

„És a többiek hallgattak rád?” – „A tanárnő utasította őket, hogy hallgassanak rám.”

„Ne provokálj, kedvesem!”

*

„Az ige mélyen felkavart benneteket.”

„Én már nagyon kíváncsi vagyok a randevúra, a hetedik oldalon.” – „Igen, te akkor az egész lekvárt el akard olvasni?”

„Triestben átöltözni az első osztály számára!”

*

„Nekem mindegy, én ezt kint is megteszem.”

„Kärntent még mindig nem értem.”

„Úgy beszél, mintha egy tézist készítené elő.” – „Nem, ő csak komoly. Vannak ilyen emberek.”

*

„Húsz másodpercre van szüksége az eséshez, a hozánk hasonló egy másodperc alatt a földön lenne.”

„Ez az életem problémája.” – „Na és?”

„A gyomlálásból jön, a havasokról.”

*

„A szemétszállítás labdájának át kell adnia a helyét a mi labdánknak.” – „Ma nem megyünk misére.”

„Jó napot, én vagyok az új éjjeliőr. Egyedül maradtam. Elaludtam.”

„Beoltottak a demencia szérumával.”

*

„Kislányok álldogáltak a víz alatt álló, iskola előtti réten. De ő nem volt közöttük.”

„Föl szabad oda mennem?” – „Igen, de ne egészen a tetejére!”

„Rendőrség, gyorsan! Egy ember fekszik a körúton.” – „Meghalt?” – „Nem tudom.”

*

„Én személy szerint már nem igénylem, hogy megáldjanak.”

„Ne tégy semmit, foglald el a helyed.”

„Hetven évig fog tartani, amíg elmegyek ...”

*

„El kell jutnom a könyvhöz. Ez a mindenem. Nem, ez nem is igaz.”

„Epikus köztársaságnak nevezik.” „De miért?” – „Csak.”

„Amikor először láttam Napóleont, egy kicsit remegett.”

*

„A maga kígyóharapásával nem fog messzire jutni.”

„Elég sokáig ültünk a hóban. Vándoroljunk ki!”

„A férfiak viselkedése megváltozott, leszámítva, ha szeretnek.”

*

„Ki törte el a szemüvegemet? Szükségem van rá.” – „Mihez?” – „A keringőbogárhoz. Nehéz idők jönnek.”

„Egy fél óra múlva már semmi sem segíthet a szíveden.”

„Ősszel Tesszalonikiben találta magát ... Neki köszönhetően a bíróság kambodzsai állapotokba bonyolódott bele ... Így ... Pot!”

*

„»Honvágyam van a szépség iránt«, mondta Mása, a felesége.”

„Úgy jársz-kelsz az öltönyben, mint más egy garbóban.” – „Hát nem vagyok én gimnáziumi tanár!”

„Szeretem az éjszakai klubokat, az előételeket és a hollókat.” – „Meghívsz engem is?” – „Most innunk kell valamit, hogy érezzük a neveinket!”

*

„A La Réunion nevű sziget szeretne az Indiai Óceán Bécse lenni.”

„Szeretné hallani a felhőkarcolók sóhajtását.”

„... és minden benne volt egy leheletben, egy egészen könnyű leheletben ...”

*

„Ez tökéletes!” – „És most mi lesz?”

„Milyen buta vagyok! Miért nem vásároltam magamnak egy hatalmas fiolát, akkor egész héten semmi gondom sem lett volna.”

„Még mindig életben van az a szabály, hogy az idioták elől el kell zárni a hátsó szobákat?”

„Mi bányászok, egy más bolygóról származunk, és egy olyan napon, mint a mai, ez a bolygó hiányzik nekünk.”

„Már nem akart kimenni a hideg kifutóra, amelyet ők csak »fahéjas rúdnak« neveztek.”

*„A szépet megpillantani,
a lidércnyomást legyőzni,
elbújni egy közeli sziklabarlangba
és megszüntetni a fejre nehezedő nyomást!”*

*

„Számold föl a gátakat és mesélj! Megint kimehetsz a tetőre!”

*„A férfiak a tetőkön,
a nők a fiókok előtt,
a nők a kamrák előtt és mögött,
a férfiak a tábla előtt, szivaccsal kezükben.”*

„A juhász az étkezőkocsiban azt mondta, hogy még sohasem tartózkodott annyit a vízben, mint ezen a télen.” – „Hogy kihozza a birkákat?” – „Igen.” – „Minden visszatér.”

*

„A szívfájdalom több, mint szívfájdalom.”

„A legtöbb dolgot elsodorta az ár. De számotokra még egy-két dolog megmaradt.”

„Az ősztől Grazban levegőtudományt szeretnék tanulni. Kérem, hívjanak föl!”

*

„A kezeit beledugta az álmok folyójába, és aztán szárazon húzta ki őket.”

„Ez a labda túl puha. Nincs másik labdátok?” – „Játsszunk, amíg lehet.”

„Különös ember vagy, téged olyan nehéz átlátni.” – „Ezek szerint szeretnél átlátni rajtam?”

*

„Ma estére vihart jeleztek előre.” – „A lábaid között.”

„A lapot kitépni a füzetből! Ha nem megy, abbahagyni az iskolát!” – „És ti tanárok szeretnétek lenni, csak így, a jóság minden szikrája nélkül?” – „Igen, a jóság szikrája nélkül. Manapság így szokás.”

Vás István

„Amióta ismerlek, vérzel.”

*

„A hegycsúcson keresztül a partra fogsz érni, és az árnyékok hatására a vízből föl fog ugrani egy hal. Egy ilyen bensőségeséget, egy ilyen formát még sohasem láttál! És így a napban megcsodálhatod az egzisztenciát.”

*

„Holnap fölhúzom a kis kocsidat a dombra – jaj, de hiszen holnap vasárnap lesz. Menj csak, a hágóhoz vezető út meredek és disszonáns.”

„A falu falu maradhat.”

„... és aztán végül még az, aki akart mondani valamit.”

*

„A legszebb mégis ez az egymásba kapaszkodás.” – „Igen, egy kerékpáron.” – „Tényleg?”

„Vágyom egy nő után, minden ablakba kihelyeztem a zászlókat.”

„A mellékutcákban csavarogva kétféle embert ismertem meg ... És aztán a Halleluja-utcán a helység közepén.”

*

„Anyám, nem akarsz hozzám jönni?”

„A gázok, a hideg levegő és az egyedül élő nők balra fordulnak.” – „Ezt nem tudtam.”

„Ott főzni tanultunk, nem, inkább a konyhában-létet.”

*

„X. Y. színész a színpadon, nyilvánosan is egy keresztet visel a nyakában, és még senki sem emelt panaszt.”

„Napról-napra többen mennek a háborúba, és ők mindannyian Bond szigetéről érkeztek.”

„Kicsi halál,
békebírócska
nyelvecske a mérlegen:
Rajta, gyerünk-gyerünk!”

*

„Érdekes, hogy a legjobb úszók mindig azok, akiknek erre a legnagyobb szükségük van.”

„A sziget összes vadállata ugyanabban a pillanatban született. És mindegyikükben egyszerre fölpatant a félelem-hólyag, egyetlen csattanásban. Azóta itt a turisztikai térképek mind hamisak, a sofőrnél is, a szomszéd házban is.”

„A kövek elkezdnek tompulni,
a betűk elkezdnek dohosodni,
itt az ideje, hogy elinduljunk, berliniek!” –
Hol van az én úti kimonóm?”

„Az embereknek sokat jelent az éjfél. De ha eljön, akkor nem többet, mint egy »éjfél, hm«.”

*

„A gyilkost újra látták: szögletes arc, kemény szemek. De a mellette lévő nőre senki sem figyelt.”

„És mi lesz velünk kettőnkkel, kedvesem? – Semmi. Mint már a kezdetektől, kedvesem.”

*

„Te úgy helyezed be a színes szalagot az írógépbe, mint egy filmtekercest.” – „De hiszen az is.” – „És közben úgy lélegzel, mint egy futó.” – „De hiszen az vagyok.” – „És közben tizenegyig számolsz.” – „Mint az égi lajtörja fokai.”

*

„A gyík farka az út szélén a horizontra mutat.” – „Igen, de csak ha megemeli.”

„Éjszakákon keresztül égett ebben a szobában a villany. Az egész kaszárnya téged nemes szívűnek tartott. De végül kitoloncoltak.” – „Hogy is hívták azt a helyet?” – „Hát te nem éltél ott?” – „Megpróbálkoztam vele.”

*

„Anélkül, hogy egy pillanatra is megállnál, állandóan ostromolnod kell az írópapírt, hogy megtaláld a megfelelő megfogalmazást. Az idő meg mindig lejár, mielőtt egyetlen mondatral is zöldágra vergődnél. Egyike vagy a sivatagba behatoló benszülötteknek, akiknek előtte a teljes készletüket egy körben ki kell pakolniuk. A körök nem hézagtalanok, és mindegyik csak megközelítően kör. A dolgok egyik része gömbölyű kis kövekből áll, amelyekbe bele fog törni a fogatok. És nincs olyan készlet sem, amely elegendő lenne.”

*

„Nézd, ott inog egy gyerekhinta, a második kötél ki van szakadva, az ülőke fejfelé lefelé lóg.”

„A három narancs iránti szeretet.” – „És ez minden?” – „Mára igen.” – „Így tanulok.” – „Mit?” – „Óvakodj a szárazságtól!”

„A szám túl kicsi a salátaevéshez. Én vagyok az éneklő, és ő az énekes. Fecskék repülnek itt vagy szúnyogok? A finom hálók vándorai. Everybody knows ...”

*

„Szeretné megismerni az emberiség három legnagyobb vívmányát? Görögország intézményei; az a gondolat,

hogy egy Isten lehetséges; és harmadszor még valami ...
A periféria! A távoli izzás.”

*

„Negyven éve harcolok egy magam által összeeskábált életért! Az embernek valóban ki kell nyitnia a füleit.”

„Engem toleranciának és győzelemnek hívnak.” – „Engem is.” – „Igen, itt nincs kitérés.”

„Egy bizonyos idő óta ez a mű-bőjt kelléke.”

*

„Túl késő misére menni – de az ostyákból néhány darab még itt fekszik az asztalon.”

„Már megint itt van az erőszak! Az erőszak az erőszakért!!! Hagyjatok végre fel az erőszakkal, ti szörnyetgek!!! Ti két szörnyeteg!! Anélkül, hogy csendesen meghalnátok.”

*

„Ha csokolok, sohasem szeretném befejezni. A csók az én hazám. Ezért kerülöm, ahogy csak lehet. A gyufát elfújni!”

„A bodzafa nem számított kezdettől trónörökösnek. De amikor aztán elbúcsúztam az erős szélben –.”

„Hogy lát téged anyád az örökkévalóságból?” – „Guggolva.”

*

„Van valamilyen veszély azon a helyen, ahol alszunk?” – „Igen, én vagyok a szerzője.”

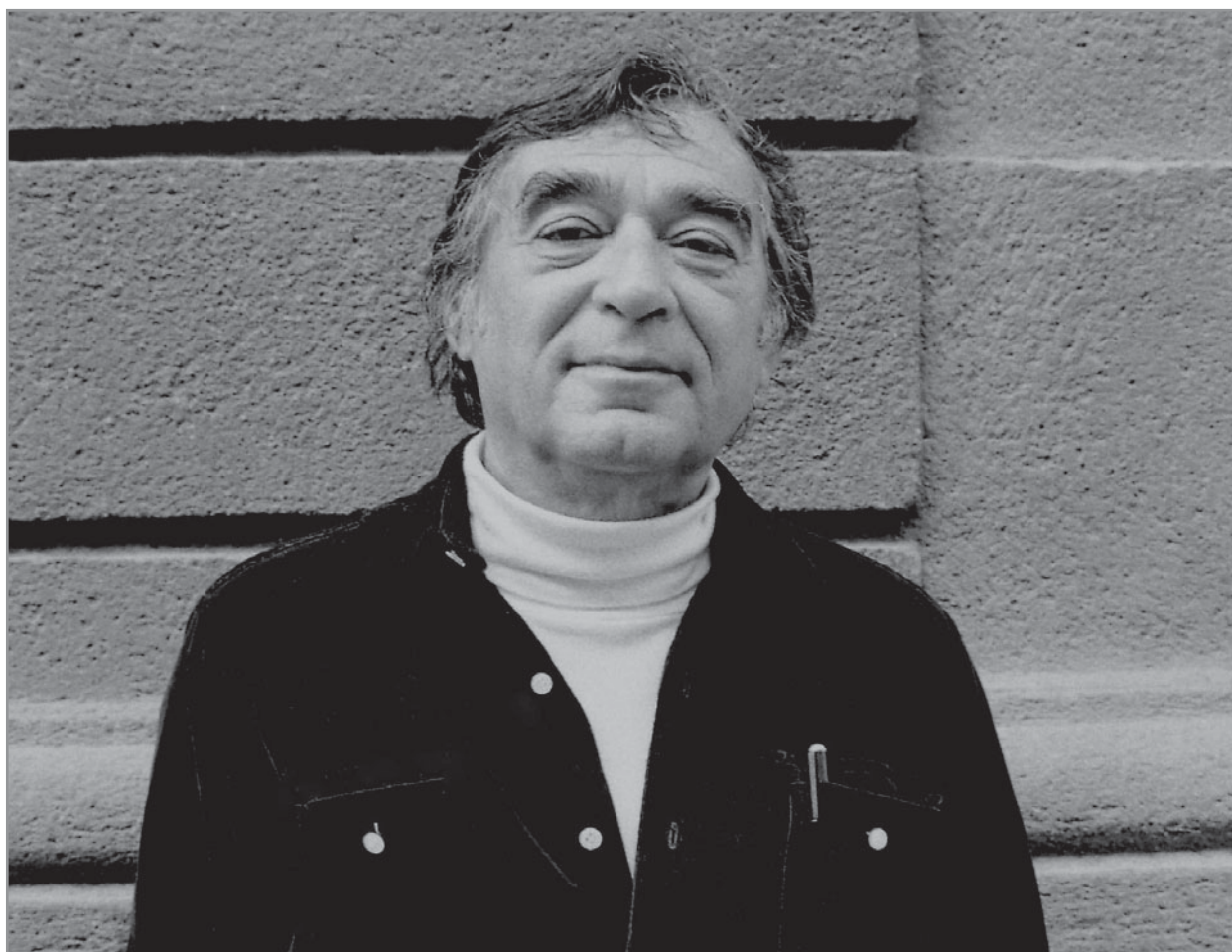
„... és a viharban aztán megjelenik az örök kedves. Az idők változnak.” – „És mikor kerülök én sorra a megmentésben?”

*

„Örülök itt a távolban, ahol, nem tagadhatom, egész idő alatt a csomagmegőrző 200 méteres körzetében maradtam, és mégis haza szeretnék menni. Csak térképeket kellett bepakolnom – *Quacks am Atlantik* –, és mégsem lehet becsukni a bőröndöt. Másrészt: a padlón szanaszét hevernek a ház ajtajának kulcsai, az egyik széttört, a másik papírból van: egy puszta fénykép, egy újságkivágás.”

*

„Most tehát megcsókoltál, az egész számat, az egész száddal. De mi lesz velünk?” – „Ne félj, majd lesz valahogy.”

„Une bonne idée!” – „Igen, a franciáknak jó ötleteik vannak. Induljunk a »Tigris« nevű fogadóhoz, a nőhöz a piros narancsokkal!”

„Tetszem Önnek?” – „Nem. De nem is mondhatnám, hogy nem tetszik. És ez azt jelenti, hogy egy nap talán tetszeni fog.”

*

„Az én őseim rabszolgahajókkal érkeztek Afrikából.” – „De hiszen Ön fehérbőrű és szőke!” – „Igen, és? Végre rám nézett.”

„Azzal, hogy befészkelted magad a titkaimba, nemkívánatos személy lettél a bizonytalanságaim várótermében!”

*

„Hosszú ideig egy egyházi fészkerben lakott, szürke a szürkében. Csak karácsonykor jött ki a zöldbe. Az első élet nem számít!” – „Csöngettek az ajtón!” – „Ne menj oda! Ne nyisd ki! Az első csengetés nem számít.”

*

„Rosszul soroltam be, nem ez a sáv van kijelölve az újrakezdők county-ja számára.” – „Még mindig elmehetünk a sörbárba, Atlantába.” – „Én nem ezért jöttem Amerikába!”

„Egyeseknek nyitva van a közvetlen út, másoknak nincs!”

*

„Azt kérdezem magamtól: a cselekedni-nem-tudásod kudarc, vagy pedig természetes adottság, mint vonakodás vagy áthidalás?”

„Kik vagytok ti?” – „Mi vagyunk Keresztelő Szent János tanítványai.” – „És hová mentek most?” – „A normal people-eket követjük.” – „És ki követ benneteket?” – „Keresztelő Szent János, mint tanítvány.”

„Ne akasszátok a kabátot a fenyőfára! Még letörik!”

*

„Kérdezd meg a prófétát, akinek a szava igaz, vagyis egész.”

„Nem vagyok üvegházi növény.” – „Hogy hívnak?” – „Három óra szorongás.”

„Hasonlítsd össze a kocsmasztal alatti könyvet a romok között készült filmmel!” – „Két külön világ.”

*

„Az ácsok a munkanélküliséget töprengésre használják. És a kőművesek?”

„Gyere, nézd, hogy múlik el!” – „Mi?” – „Egy, kettő, három ...” – „Nem!”

„Napról napra harcolnak egymással és csalogatják elő egymásból az ördögöt. És ma házasságot kötnek.”

*

„Az anya otthon van?” – „Azt hiszem.”

„Az országok szemmel láthatóan tűnnek el a föld felszínéről, minden órában egy másik.”

„Egy osztrák számára nem elég, hogy hazatérhet.”

*

„Néha hiányzol nekem.” – „Halljátok, a nevemen szólított!”

„Mit lehet enni, konyhácska?”

„Éppen most csinálom, apám!”

*

„Hideg kezekkel nem tudok megfogni egy nőt.” – „Tényleg?” – „Tényleg.”

„Ha pap lennék, elegánsabban bújnék bele a ruháimba.”

„És holnap?” – „A homlok elnehezülése.”

*

„Egy fiatal kislánynak, aki megpofozza az apját, Illéstől kell származnia.”

„És mert a fájdalomtól mindannyian neveltünk, este még néhány mondatot papírra fogok vetni.”

„Ma még nem intettem rendre a szellemeimet.” – „És ez hogy zajlik?” – „Ahogy a könyv, a keringő és a gyermek előírja.”

*

„Mondhatom, hogy az én esetem pozitív módon fejlődött: holnaptól elkezdek portugálul tanulni.”

„A rákbeteg a túlvilág kémje.”

„Hé, te!” – „Jaj, te vagy? Menjünk gyorsan egy szállodai szobába!” – „És mit csinálunk ott?” – „Pokolian táncolunk és ugrándoizunk. A melankólia kristályai.”

*

„Voltál már Münchenben?” – „Münchenben? Nem. De most átéltem, amikor kimondtam a nevét, mint leheletet az alkaromon: München a hóban.” – „És hol van a szánkó?”

„Most még megmutatom neked, hogy hol jön velünk szembe egy gyerek!” – „Amíg senkik sem vagyunk?”

„De nem azt mondták a franciák: »bárcsak lennék már egy ítélet«?”

„A kis csendes legyek a konyhában: nem kell megvenned őket, bérbe is veheted őket.”

*

„Hová vezet ez az út?” – „Ki a sztyeppére, amely olyan kéken virágzik, és egy kicsit ebből kellene betakarítani.” – „Ezt itt is megkaphatja. Íme: itt van a katalógusunk, választhat valamit, és mi ingyen házhoz szállítjuk.”

*

„És most gyere a karjaimba! Aki veszít, annak éjszaka is kell csinálnia valamit.” – „Vagy valamit elmulasztania!” – „Milyen meleg a hátad. Beléd kell bújniom, mert egyébként elvesztem az identitásomat, mert egyébként már nem leszek az, aki vagyok.” – „De hiszen van időd, van időnk.” – „Nem, akkor már túl késő lesz. Most kell. Most, beléd! Nekem kell, mint arabnak.” – „Miért, miért?” – „Isten így akarja. Ne beszélj már annyit! Csönd!”

„Mi értelme lehetne egy életnek harmat nélkül?”

„... és aztán a juhász dühe elhomályosította az ég kékjét és a sztyeppe sárgáját.”

*

„Hogyan nyílik a parkolóhely szekrénye?” – „A negyedik idegnek, amely a belső szemből az agyba vezet, az a feladata, hogy a mogyoró színét és fényét közvetítse. Csak a mogyorócserjét kell szemügyre venni, és a sorompó máris felmegy.” – „De nem ment fel.” – „Helyes: amikor villámlott, valami más vonult át a fejemen.”

*

„Önnek sok csodálója van.” – „De sok csodáló már halott, és nemsokára én is meghalok.”

„A kilencedik század kezdetétől már meg lehet figyelni, hogy az »ég« egyre inkább szitokszóként és átkozódásként szolgál: »átkozott kék ég«, »te égi sárkány«, »menj fel az égbe, te fattyú«!”

„A vállon való átnézés nem működik a tengeren.”

Kurtág György és Márta

„Ez egy költemény.
Felolvasom nektek:
»Egy fiatalasszony ül a hídon,
egy gyermek ül mellette,
a nap süt,
a víz zubog,
az ölyv a kében kering.
Egy nő ül a hídon,
talán már halott vagyok.«”

*

„Fel fogom találni a születésnapom képzetét és várom az Ön elemzéseit.”

„Zarándoklat csúszós jégen, éjszakázás egy buszban, amely önmaga körül forog – neked ezt tudnod kellett volna.”

*

„Apád nagyra tart
de anyád sírva fakad,
ha kerekre vágott körmökkel
végigszántod a billentyűket!”

„Nem csoda, hogy öngyilkos lett, mert a szíve ismeretlen helyen volt.”

„Hé, miért mélyeszted a körmeidet a karomba?” – „Én a fájdalom-vallás híve vagyok.”

*

„Én azzal töltöttem az életemet, hogy a testemet ide-oda helyeztem.”

„Tudsz csinálni egy légcsőmetszést? Lenyeltem egy kanalat.”

„Van egy lazac, amely már a tavasz előtt ugrándozott, és amely így megmutatta az öröm mértékét.”

*

„Ami elmúlt: most tehetetlenül újra kezdődik.”

„Kihirdettük a rendkívüli állapotot.” – „Mi van vacsorára?”

„Már mindig is megcsalta a gyermekét. De kivel? És hogyan?”

*

„A gyermekemnek arra a kérdésére, hogy »milyen formája van ennek a lámpának?« én így válaszolnék: »ez egy henger-gömb!«”

„Ma megjelent a szépség. Hagyjuk abba a fényévekben való számolást!”

„Miután a dánok megvizsgálták a kincset, már hült helye volt.”

„Elkerüljük, hogy töprengők és érzelgősek legyünk.”

„Hagyjuk az utána-nézést, találjuk meg együtt a kérdéses pontokat!”

„Túl gyorsan bejutunk a házba.”

*

„Lehet, hogy írásos alakot ölt, de az is lehet, hogy semmilyen.”

„... és az ő politikája: a szenvedélyes pártatlanság.”

„Jaj de sokan vannak, akik több pompát szeretnének!”

*

„Maga honnan származik?” – „Én innen.” – „Hazudik, valahonnan máshonnan kell származnia, egészen máshonnan.” – „Nincsen már se apám, se anyám, de innen származom.”

Egy haj-örvény fent, egy izzadság-örvény lent, és aztán már vége is, még egy kezdő lélek számára is.”

„Nincs többé metszőfogam. A tavaszi fogakon a virágokat elmúlni hagyni. És aztán Solveighez.”

*

„Ósrégi tető alatt a szoba: én úgy örültem, hogy aztán még jobban örültem.”

„Vagy hozzá szokunk az éjszakai emberekhez, vagy nem szokunk hozzájuk. Harmadik lehetőségünk nincs.”

„A jó levegő legyen veled. Az ökrök véréből a levegő korábban nagyon páráos volt.” – „Te korábban egy torreró kedvence voltál?”

*

„És közületek ki szeretne Moszkvába menni?” – „Én. Meztelenül.”

„És mit csináltak a szüleid a háborúban?” – „Ezt nem tudom elmesélni, előbb be kellene rúgnom.”

„Ő az a meztelen ember, akiért, a mondás szerint, mindenki veszekszik.”

*

„Elutasítja, hogy egy olyan gondolatot gondoljon el, amelyet még sohasem gondoltak el.”

„Az embereket a lépcsőkre szorítják.” – „A szép nem mindig szép, és a fekete végül nem is fekete.”

„Te hiú vagy?” – „Igen, a köztes időben.”

*

„És ne tehénkedjete már megint el a fűben, mindenféle remény nélkül!”

„Hogy állunk a szerelemmel, Izabella?” – „Ígéretes, sok ismeretlen van az egyenletben ...”

„Gyere, szállj fel a chicagói buszra! Hat óra utazás. Tizenkettő. Huszonnégy. Hókása. Marianum!”

*

„Mindenen sírok, és ez az én megszabadulásom.”

„És ami a lassúságot illeti, azt dicsérni kell, leszámítva bizonyos szituációkat.”

„Hagyd már abba a sírást, a tinta nem folyt rá a könyvre – csak az újságra! ... Na jó, sírj csak tovább ...”

*

„Még hiányzik egy utolsó strófa,
amelyben te én lennél,
és én te lennék.”

„Öt napot eltölteni egy emeletes buszban! És aztán csapdába esni ...”

„A világ pora lehullt a szárnyainkról; a készítés a hazaútra.”

*

„A diktátor öngyilkossággal fenyegetőzött.”

„Már háromszor voltam – jaj, a számolás a szerelem megromtója.”

„És utolsónak fog beszélni P. H., a lázadó.” – „Én nem vagyok lázadó.”

*

„A gazdag ember egy tevén ülve, a tű fokán keresztül fog bejutni a mennyek országába.”

„Miért nem lehetek én ministráns?” – „Mert nem vagy hívő, gyermekem.”

„Vannak olyan párok, amelyek sose jönnek össze.”

*

„És aztán megvertem. Nem, nem megvertem: lekevertem neki két pofont. Nem, nem lekevertem: adtam neki.”

„Hátul a kertben találkozott egykori szerelmével, aki még izzadt volt a másiktól. Sírt.”

*

„Az agyhártya-donoromat én magam tudom létrehozni.”

„Teljesen tudatában vagyok a helyzetemnek, és így teljesen átlátható vagyok a csontomig és az arcomig.”

„Az egyik Névtelen úr világhírű, mégha érdemeit vitatják is, a másik Névtelen úr viszont vitathatatlanul névtelen.” – „Ó, ó, egy hét múlva másképp fognak kinézni a dolgok!”

*

„Te egy villával eszel – sőt néha kettővel! Bal, jobb, jobb, bal! Legyen így!”

„Vannak emberek, akik megérkeznek valahová, és azonnal minden bizonyítékká válik.”

*

„Szorongatva lenni, ez az erényed. *Itt* játszik, a szorongás.”

„Amióta szeretem Önt, nem szállítanak nekem többé a szigetre élelmet.”

„Ő az első nő Eva Braun óta, aki a származásából vallást csinált.” – „Így tehát egy néger nő? Induljunk az eukarisztiára!”

*

„Nézd, ez a halott olyan pőzban fekszik, mint egy határőr.”

„Egyedül vagy nem egyedül – így vagy úgy, rossz lelkiismerettel.”

„Minek nekem a haza – a Nap is megteszi!”

*

„Csak a romantikusok viszik valamire.”

„Hol lakik az öröm?” – „A vállon való átnézésben. De ma kirepült.”

„Hallod ezt az egy másodperces dallamot?”

*

„Nem találok a választási kártyámat. Beletettem a cipőmbé, és mielőtt beléptem volna a választási helyiségbe, ezeket levettem. Eközben kellett elveszítenem a kártyámat. Választhatok így?” – „Választási kártya nélkül? Elvileg igen. De meztláb? Ezt előbb meg kell kérdezni.”

*

„Semmit sem lehet találni, ami valakit visszavezetne másvalaki karjaiba.”

„Az ember beképzelt magának valamit, és ez nem pusztán képzelődés.”

„Most jött el a pillanat, hogy a saját fegyvereivel megöljék.”

*

„Az erény bevonul a börtönbe, hátul, az erdők mögött.”

„A koncert vége felé mindenki hátat fordított az énekesnek.”

„Várjon tizenkét percet, és az utca az én jogdutományom alá fog esni.”

*

„Te hol alszol, Alice?” – Odaát az Igazságügy-minisztériumban.” – „Akkor megnyugodtam. Nem tudtam elképzelni, hogy van egy hely, ahol aludhatsz.”

„Engedje meg, hogy kitaláljam, Ön kicsoda. Ön olyan valaki, akit korábban tollforgatónak neveztek.”

*

„A nő ott megy.” – „És hová megy?” – „Haza.” – „De ez hamis irány!”

„Majd hintáztatja a gyermeket, hiszen nem kislány.”

*

„Egyetlen padlásszobában sem vitatkoztak annyit a »szellem és az üresség« kérdéséről, mint Camus-nál.

„Érthető, ha a továbbjutást segítő mondatot úgy feszíted ki, mint egy vitorlát.”

„Már nincs itt senki! Menjünk!”

*

„Eminem ezt mondta nekem: »La musique est comme l'aube. A zene olyan, mint a hajnali pirkadat.”

„A szomszédasszonyom, Frau Klein, miután megcsókoltuk egymást, megváltoztatta a nevét, és most már nem is szomszédasszonynak hívják.”

„Már évek óta senki sem lőtt rám.”

*

„És így került sor arra, hogy az albánok remegtek a kutyanapokon.”

„Milyen új dolog történhet veled, ha a vonattal Karintiába utazol?”

„Testvéreim, ne fetrengjetez jobbra-balra a keserűség árnyékában!”

Weiss János fordítása

Papp Oszkár